

1 Petru 2, 13 și 14: Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac binele.

Cuvântul grecesc pentru »fiți supuși« înseamnă, să fiți într-o stare de supunere (imperfect aorist). Cuvântul grecesc pentru »stăpâniri« (ktisis) se întâlnește în Noul Testament de 19 ori și în toate locurile, cu excepția celui de aici, este tradus cu creație sau creatură. Aici este deci vorba de o creatură umană, și cele ce urmează arată clar, că la această creație, sau stăpânire, este vorba în primul rând de domnie. Diversele forme de conducere au fost create de oameni. Apostolul Pavel detaliază mai profund această temă. Căci de fapt Dumnezeu, după potop, a rânduit stăpânirea (Romani 13, 1). Când Cain a ucis pe fratele său, Dumnezeu Și-a rezervat clar pentru Sine dreptul de a judeca răul (Geneza 4, 15); dar după potop a dat oamenilor misiunea de a pedepsi răul: »Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui« (Geneza 9, 6). Pe lângă aceasta mai este și grija preventivă a lui Dumnezeu, care dă fiecărui conducător în parte poziția sa (Isaia 45, 1-6). Dar nu aceasta este tema lui Petru în acest loc.

Cuvântul grecesc pentru »ca înalt stăpânitor« înseamnă textual »a urca peste«. Așa se întâlnește de exemplu în Filipeni 4, 7. În același sens se întâlnește în Romani 13, 1, Filipeni 2, 3 și Filipeni 3, 8. Prin dregători se înțeleg persoanele din conducere care au o putere subordonată. Așa s-a tradus cuvântul în Matei 2, 6 prin „căpetenie”. În continuare aceasta devine mult mai clar. Ei sunt trimiși de împărat și de aceea trebuie să fie ascultați. Deci ei au o poziție de putere dependentă. Unii consideră că cuvântul »de el« se referă la Domnul Isus, aceasta ar însemna că puterile subordonate sunt trimise de El, iar conducătorii cei mai mari (împărații) nu. Din context, după părerea mea, devine foarte clar, că această părere nu este corectă. În afară de aceasta, eu cred că pentru cuvântul »de« ar trebui să stea nu „dia”, ci cuvântul „hypo”. Cuvântul „împărat” nu este însoțit de articolul hotărât în textul original. Este deci vorba de caracter și nu de un anumit împărat. Este vorba de oricine posedă autoritatea cea mai mare și este mai presus decât ceilalți. Aceștia sunt nu numai împărații, ci și președinții republicilor, sau dictatorii, în regimurile totalitare. Este acela care are puterea efectivă, ceea ce în timpul revoluțiilor și războaielor se poate schimba rapid, și după părerea oamenilor este total nedrept. Așa cum vom vedea în versetul 15, Noul Testament înțelege prin „oameni”, în mod obișnuit, pe cei necredincioși. Deci Adunarea nu face parte din aceste „rânduiești omenești”. În afară de aceasta, ea este o creație divină. Conținutul acestui verset este, în rezumat, că nouă ne este poruncit, să ne supunem odată pentru totdeauna oricărei regim omenești, oricare ar fi caracterul pe care îl are. Și anume, atât autorității supreme, cât și acelora care sunt autorizați de ea, și aceasta nu pentru că noi nu am putea să facem altfel, sau pentru că ar fi mai avantajos, dacă ne supunem, decât dacă ne-am împotrivi, ci pentru că Domnul vrea să fim așa și să acționăm în felul acesta. Noi am fost aduși la ascultarea lui Hristos (cap. 1, 2). El nu S-a amestecat în treburile regimului și nu a vrut să fie nici măcar judecător într-o problemă simplă de moștenire (Luca 12, 13-14). El nu era din lume, și ne-a spus, că nici noi nu suntem (Ioan 17, 16). Dar El spune totodată: »Dați cezarului ce este al cezarului« (Luca 20, 25).

Va veni timpul, când Domnul va domni, și noi vom domni împreună cu El. Acum El este încă Cel lepădat, care nu stă pe tronul Lui aici pe pământ, ci stă pe tronul Tatălui Său în cer (Apocalipsa 3, 21). Noi suntem străini și fără drept de cetățenie pe pământ, căci suntem uniți cu Domnul Cel repudiat. Ce avem noi a face cu regimul acestui pământ? Sunt rânduiești ale oamenilor, deci ale necredincioșilor. Ce avem noi credincioșii a face cu ele? Nimic, decât numai să le fim supuși, deoarece noi, ca preoți împărătești, avem dreptul să revelăm aici pe Domnul (1 Petru 2, 9). Este un mare har de la Dumnezeu că există împărați și dregători. Ce înseamnă lipsa autorității înalte, așa cum a fost înainte de potop (Geneza 4, 23 și 6, 11-13), se vede clar în timpul revoluțiilor. Ce desfrânare va fi, dacă nu ar fi nici o putere să o țină în frâu. Deținătorii

puterii sunt »ca să pedepsească pe răufăcători«, dar ca să laude pe cei ce fac binele. Oricât de slabe și nedrepte ar fi unele regimuri, răutatea și brutalitatea multor oameni sunt îngădite de ele. După răpirea Adunării, binele va dispărea în cea mai mare parte. Cezarul roman își va primi puterea și tronul de la Satana și soarele (simbolul puterii supreme) va arde pe oameni cu focul lui (Apocalipsa 16, 8). În loc de înviore, de protecție și ajutor, cezarul va face regimul să fie un martiriu pentru popor.

Israel a fost așezat de Dumnezeu să fie capul națiunilor (Deuteronom 28, 1), așa cum va fi cazul în timpul Împărăției de o mie de ani. Judecata lui Dumnezeu asupra neascultării și decăderii lui l-a dus sub stăpânirea împăraților străini. Dar cea mai mare parte din popor s-a împotrivit cu încăpățănare să recunoască disciplina din partea lui Dumnezeu și să se supună acestei domnii. Pentru ei a fost cu atât mai greu, cu cât ei erau singurul popor căruia Dumnezeu i-a dat Cuvântul Lui și care cunoștea pe Dumnezeu. Asupritorii lor erau închinători la idoli orbi și pe lângă aceasta erau cruzi și nedreți.

Acest fel de gândire rebel nu se atenuase la iudeii din timpul când Petru a scris scrisoarea aceasta. Câțiva ani mai târziu urma să înceapă marea răscoală împotriva romanilor, care, potrivit prorociei Domnului (Luca 21, 20-24), urma să se termine în anul 70 cu pustiirea Ierusalimului și a Templului, și cu moartea sau ducerea în captivitate a celei mai mari părți din popor. Credincioșii dintre iudei, cărora le scria Petru, știau că judecata lui Dumnezeu venise peste popor. Dar ei, în loc de judecată, aveau deja acum parte de făgăduințele făcute poporului, înainte de venirea timpului împlinirii lor, chiar dacă ele erau numai de natură spirituală. În afară de aceasta ei aveau parte de mai multă lumină cu privire la adevărata stare a națiunilor, decât aveau iudeii necredincioși. Alături de aceasta mai știau că Domnul Isus, al cărui popor erau, a primit toată puterea pe pământ (Matei 20, 18). Nu îi va face aceasta să devină mai răzvrățiți față de puterile păgâne, decât au fost înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu? Fără îndoială, omul este înclinat să se comporte așa; dar harul primit îmblânzește inima față de ceilalți și o face să se supună Aceluia care i-a oferit harul. Și voia Domnului era, ca ei să fie supuși oricărei stăpâniri.

Dar motivele pentru a fi supus dădeau totodată limitele. Domnul nu vrea niciodată ca noi să fim neascultători față de El. De îndată ce un regim ne poruncește, sau ne interzice ceva care este împotriva voii lui Dumnezeu, atunci avem voie să nu ascultăm de acel regim. Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, decât de oameni (Faptele Apostolilor 5, 29).

Capitolul 2 versetele 15 și 16: *Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.*

Cuvântul »căci« face clar că aceste versete conțin un motiv important pentru ceea ce ni s-a poruncit în versetele 13 și 14. Noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, că aceasta este voia lui Dumnezeu, ca făcând ce este bine, să reducem la tăcere neștiința oamenilor fără minte. Cuvântul »voie« este același cuvânt ca în capitolul 3 versetul 17 și capitolul 4, versetele 2-19, și arată că este vorba de voia lui Dumnezeu. Noi am fost sfințiți spre ascultare, spre ascultarea lui Hristos (capitolul 1, 2).

Cuvântul grecesc pentru »neștiință« se întâlnește numai aici și în 1 Corinteni 15, 34. Este mai mult decât simpla lipsă de cunoaștere, el arată o stare a lipsei de cunoaștere și înțelegere a naturii unui lucru. Înseamnă: oameni fără minte, chiar și în limba greacă. Aceasta înseamnă că este vorba nu de unii care sunt fără minte, ci de toți oamenii, și că aceștia au caracterul de a fi fără minte. Omul, care nu cunoaște pe Dumnezeu, este fără minte (Psalmul 14, 1). Lui îi lipsește aptitudinea să bage de seamă și să judece (1 Corinteni 1, 20). El nu-și folosește mintea așa cum este bine, ca să vadă corect și să reflecte cu înțelepciune asupra unei chestiuni (1 Corinteni 2, 14).

Creștinii nu aparțin acestei categorii, căci în Noul Testament prin „oameni” se înțelege în mod obișnuit, în afara numelui dat întregului neam, numai cei necredincioși. Vezi de exemplu 2 Corinteni 5, 11 și Evrei 9, 27. În ultimul loc citat se spune că oamenilor (deci tuturor „oamenilor” le este rânduit să moară o singură dată. Dar în versetul următor se spune, că Hristos se va arăta aceluia care Îl așteaptă. Deci aceștia nu sunt socotiți în rândul „oamenilor”.

Cuvântul grecesc pentru »a astupa gura« înseamnă textual „a pune botniță”. În Noul Testament se mai întâlnește în Matei 22, 12 și 34; Marcu 1, 25; 4, 39; Luca 4, 35; 1 Timotei 5, 18. În Romani 4, 7 se folosește un cuvânt înrudit. În 1 Corinteni 9, 9 este un alt cuvânt. Aici înseamnă: a reduce la tăcere.

Cei necredincioși vorbesc cu plăcere rău despre cei credincioși. Ei nu-i înțeleg și nici nu-i cunosc cu adevărat și cu atât mai puțin motivele și ținta faptelor și cuvintelor lor (1 Corinteni 2, 8,15). Din păcate noi le oferim suficiente motive pentru aceasta, prin faptele noastre bune și uneori rele. Ei le prind cu plăcere. Câtă pagubă s-a adus deja prin aceasta mărturiei Domnului. Numai un râu de *fapte* bune (nu de *cuvinte* bune) aduce pe cei necredincioși la tăcere (Faptele Apostolilor 4, 14,21). Este voia lui Dumnezeu, ca noi să facem așa.

Dar aceasta nu înseamnă, că noi trebuie să renunțăm la libertatea noastră! Noi am fost chemați prin Hristos la libertate și niciodată nu trebuie să ne lăsăm duși în robie (Galateni 5, 1,13). Noi am fost eliberați de Satana, de lume, de păcat și de eul nostru și am fost aduși în adevărata poziție a unei creaturi: apți pentru a sluji lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata slobozenie pentru o creatură și singurul fel în care ea poate să găsească adevărata satisfacție. Căci creatura a fost creată pentru Creator (Coloseni 1, 16). Toate aptitudinile ei, toate puterile ei, atât cele spirituale cât și cele trupesti, au fost create așa fel, că sunt în chip desăvârșit apte pentru a sluji Creatorului. Din aceasta rezultă, că ele vor corespunde scopului lor, când stau în slujba Creatorului. Creatura poate avea adevărata satisfacție și îndeplănire numai atunci când folosește întreaga capacitate a forțelor ei pentru scopul destinației ei; adică, așa cum a fost creată. Eliberarea pentru un om înseamnă eliberare de tot ce îl împiedică să slujească lui Dumnezeu. Libertate înseamnă să fie în chip desăvârșit liber pentru a sluji Creatorului.

Satana încearcă să ne convingă, că libertate înseamnă să putem face propria voie. Dar omul este o creatură și deci nu este în stare să acționeze independent. Dacă voința lui nu este cărmuită de Dumnezeu, atunci el va fi folosit abuziv de Satana. În felul acesta lucrarea sub călăuzirea voinței proprii este sclavie, sclavie sub voința stricată a omului căzut și în realitate sclavie sub Satana.

Nu, noi nu trebuie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Cu toate că noi trebuie să fim supuși oricărei stăpâniri omenești, cu toate că robii trebuie să fie supuși stăpânilor lor și femeile să fie supuse soților lor, cu toate că noi trebuie să facem bine tuturor oamenilor și (Galateni 6, 10), dacă este nevoie, să ne facem sclavii tuturor (1 Corinteni 9, 19), - noi nu avem voie să renunțăm niciodată la libertatea noastră. Noi avem voie să slujim lui Dumnezeu; Domnul este Stăpânul nostru. Dacă trăim prin Duhul Sfânt, atunci avem voie să și umblăm prin El (Galateni 5, 16+25). Dar aceasta înseamnă că noi nu folosim libertatea noastră ca manta acoperitoare a acțiunilor noastre făcute prin voința noastră stricată, păcătoasă, așa cum ne batjocoresc dușmanii noștri (Romani 3, 8). Noi suntem sclavii lui Dumnezeu. Cuvântul Dumnezeu nu este însoțit de articol, prin aceasta este prezentat clar caracterul și mărimea lui Dumnezeu.

Capitolul 2 versetul 17: *Cinstiți pe toți oamenii, iubiți frățietatea; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!*

»Cinstiți pe toți oamenii« stă în greacă în forma de poruncă, timpul aorist. Aceasta înseamnă că eu trebuie să cinstesc totdeauna pe toți oamenii, acolo unde este necesar. Următoarele trei cazuri deosebite sunt porunci la timpul prezent. Aceasta înseamnă o

datorie permanentă. Noi trebuie să iubim totdeauna frățietatea, să ne temem totdeauna de Dumnezeu și să onorăm totdeauna pe împărat.

Noi nu trebuie să uităm niciodată, că Dumnezeu a creat pe om după Chipul Său (Geneza 1, 27). Chiar dacă după căderea în păcat omul nu mai păstrează *asemănarea* cu Dumnezeu (Geneza 5, 1-3), el rămâne după *chipul* lui Dumnezeu, cum nu este nicio altă creatură. (1 Corinteni 11, 7). El uită, și vrea să uite aceasta, deoarece starea și faptele lui îl condamnă. Dar Dumnezeu nu uită, și nici noi nu ar trebui să uităm. Chiar dacă omul s-a coborât la nivelul unui animal, și se arată ca atare, el nu este un animal. Urmărilor faptelor și stării lui dovedesc că Dumnezeu l-a creat pentru un scop mult mai înalt. Dacă un om se comportă ca un animal, va avea parte de urmări, pe care un animal nu le are.

Noi trebuie să cinștim pe fiecare om în parte, după poziția lui și după însușirile lui. Chiar și pe cel mai neînsemnat și cel mai decăzut trebuie să-l cinștim din cauza demnității lui de om, ca fiind cea mai înaltă creatură de pe pământ. Respectul pe care noi îl acordăm, nu le va aminti el de adevărata lor poziție? Poate că în felul acesta vor fi mișcați prin harul lui Dumnezeu care lucrează în inima lor, ca să se ridice din starea în care se află.

Cuvântul grecesc pentru »frățietate« se întâlnește numai aici și în capitolul 5 versetul 9. El desemnează un cerc mai restrâns decât acela alcătuit de »toți«. Acestuia îi aparțin aceia, care inițial, ca toți ceilalți oameni, au căzut de la Dumnezeu, dar acum au fost aduși înapoi la El și pe locul, pe care Dumnezeu a așezat la început pe oameni, da, pe un loc mult mai înalt: ei sunt născuți din nou și au fost aduși pe locul ascultării (capitolul 1, 2-3). Da, ei sunt părtași ai naturii dumnezeiești (2 Petru 1, 4). Dragostea ar trebui să se reverse fără bariere spre ei. Dar noi știm, că, din păcate, vin multe lucruri care fac ca dragostea să se răcească. De aceea este foarte necesară atenționarea cu privire la această datorie permanentă, de neîntrerupt, ca să iubim frățietatea.

Aici nu este vorba de dragostea pentru prietenii credincioși, sau față de aceia care merg cu credincioșie pe drumul lor, sau pentru aceia care sunt canale ale binecuvântării pe care o primim de la Domnul. Această dragoste are justificarea ei în Scriptură. Dar aici este vorba de dragostea față de toți credincioșii ca atare. »Și oricine iubește pe Cel ce l-a născut, iubește și pe cel născut din El.« (1 Ioan 5, 1).

Dar această dragoste nu se va arăta totdeauna în același fel. Noi trebuie să iubim pe frați, dar să nu iubim felul lor de gândire lumească, carnală. Dragostea noastră se poate arăta câteodată prin atenționări, pedeapsă, da, chiar și prin întreruperea oricăror relații cu ei. Noi trebuie să iubim »frățietatea«. Aceasta înseamnă, că noi ne depărtăm de cineva care încearcă să facă dezbinări, strângând oameni în jurul lui (Tit 3, 10) și nu primim în casele noastre, și nici nu salutăm pe cineva care nu aduce învățătura lui Hristos, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne interzice aceasta (2 Ioan 10), dar și pentru că noi nu iubim ce duce la destrămarea frățietății, ci mai degrabă urâm (1 Ioan 5, 2). Dragostea noastră față de frățietate lucrează în noi această ură împotriva lui Satana și uneltele lui, chiar și atunci când unealta a fost probabil mult timp onorată ca slujitor dotat al lui Dumnezeu.

Cât de necesar este ca să ne temem permanent de Dumnezeu. »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 9, 10). Ea este și începutul științei (Proverbele 1, 7). Dacă nu există temere de Dumnezeu, nu va rezulta nimic bun din această stare. Dar teama *sfântă* de Dumnezeu alungă orice *frică* de El și orice *frică* de oameni.

Teama sfântă de Dumnezeu nu este *frică* de El. Cu cât am cunoscut mai mult pe Dumnezeu în dragostea Sa și în harul Său, cu cât ne-am apropiat mai mult de El și astfel am cunoscut mai mult dragostea Sa și harul Său, în care stăm înaintea Lui, cu atât mai mare va fi teama noastră de a face ceva care Îl întristează și nu este în concordanță cu părțasia Lui minunată.

Ultimul lucru aici este: »dați cinste împăratului«. Și aceasta trebuie să aibă loc fără întrerupere. Aici nu este vorba de împărăție, ci de *persoana* împăratului, sau a aceluia care ocupă locul cel mai înalt în regim. Dar el nu trebuie onorat din cauza caracterului lui personal, sau a însușirilor lui bune, ci pentru că este împărat. El reprezintă pe

Dumnezeu în lucrurile pământului. Providența lui Dumnezeu a pus această persoană în această poziție, ca acolo să facă lucrarea la care Dumnezeu vrea să-l folosească. În felul acesta copilul lui Dumnezeu poate să-l onoreze permanent și totodată să se roage pentru el, ca el să vină la pocăință și la cunoașterea adevărului (1 Timotei 2, 1-4).

Cât de mult coincide versetul nostru cu cuvintele apostolului Pavel: »Dați tuturor ce sunteți datori să dați; cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați teama, dați-i teamă; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alți« (Romani 13, 7-8).

Capitolul 2, versetele 18-20: *Slugilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată temerea, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțumit. Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți pălmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.*«

Este deosebit de clar, că sclavia este în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat pe om după chipul Său și l-a așezat cap peste creația pământească. Dacă un om devine cu trup și viață proprietatea unui alt om, atunci aceasta este o contradicție totală cu locul și demnitatea omului în ordinea creației lui Dumnezeu. Păcatul, care a stricat toată ordinea divină, este izvorul oricărei sclavii.

Cum se face atunci că apostolul, și împreună cu el întreg Noul Testament, nu numai că nu condamnă sclavia, ci, dimpotrivă, o recunoaște? El dă indicații sclavilor, cum să se comporte în robia lor. Tot așa apostolul Pavel dă reguli de comportare a stăpânilor sclavilor, dar nu le spune că ei trebuie să elibereze pe sclavii lor.

Creștinii sunt străini pe pământ și nu au parte la rânduielile societății umane, și nici nu au nimic a face cu ele, cel mult, ca străini, vin în contact cu ele. Misiunea lor nu este să îmbunătățească lumea, ci să reveleze pe Hristos în această lume. Dumnezeu ne-a făcut cunoscut cum gândește El despre lume. »Știm că suntem din Dumnezeu, și că toată lumea zace în cel rău« (1 Ioan 5, 19).

Dumnezeu a venit în Domnul Isus cu un mesaj al harului pentru lume, la conviețuirea organizată a oamenilor. »... că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor« (2 Corinteni 5, 19). Dar lumea a refuzat mâna întinsă a lui Dumnezeu. Ea a crucificat pe Acela în care a venit acest har la ea și numai prin care putea să fie binecuvântată. Pentru ea nu mai este acum niciun har (ci numai pentru persoane individuale), ci numai judecata. Dumnezeu nu încearcă să îmbunătățească lumea, care a dovedit pe deplin că stă sub puterea Satanei. El vrea s-o judece; dar El a amânat această judecată până astăzi, deoarece vrea să mai salveze oameni din ea (2 Petru 3, 9). Făcând excepție de aceasta, El lasă lumea în propria ei soartă. Copiii Lui trebuie să facă același lucru. Ei trebuie să recunoască că lumea este incorigibil de rea. Dar ei trebuie să descopere în ea pe Dumnezeu în caracterul în care El se face acum cunoscut: ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2, 4). El suportă totul din partea lumii, deoarece nu vrea încă să o judece. Această poziție trebuie s-o ocupăm și noi, dacă venim în contact cu ea.

Apostolul nu folosește aici cuvântul obișnuit întrebuintat pentru „slujitoro” (doulos), care se mai întâlnește numai în Luca 16, 13, Faptele Apostolilor 10, 7 și Romani 14, 4. Acestea erau persoane care aparțineau gospodăriei, comunității tuturor celor din casă (Levitic 22, 10-13). După noțiunile din timpul acela, ele aparțineau familiei.

Să nu ne gândim la sclavi atunci când citim cuvântul slugă. Dar în acel timp erau practic numai sclavi. În Roma și în Grecia erau, de exemplu, mai mulți sclavi decât oameni liberi. Numele cu care erau desemnați stăpânii (despotais, de la care derivă cuvântul despot) arată foarte clar că apostolul îi vede ca sclavi. Acest cuvânt (despot) este folosit în greaca clasică: pentru stăpânii casei, care în mod obișnuit decideau fără restricții în familia și casa lor; pentru stăpân, în opoziție cu sclavul; pentru domnitorul

absolut, care nu este îngrădit prin nicio lege în desfășurarea puterii lui absolute; pentru zei, pentru a arăta puterea lor.

Tot așa a fost folosit pentru cezarul de la Roma. În 1 Timotei 6, 1 și 2; Tit 2, 9 se folosește acest cuvânt pentru stăpânii sclavilor. Se mai folosește de șase ori pentru Dumnezeu și pentru Domnul Isus.

Apostolul Petru se adresează în mod deosebit acestei grupe de sclavi. Eu cred că versetul nostru se leagă de versetul 13. Acolo s-a spus, că ei trebuie să fie supuși oricărei stăpâniri omenești. Mai întâi au fost numiți împărații și dregătorii (guvernatorii) trimiși de ei, și acum urmează stăpânii acestor sclavi. Slujitorii au venit mai frecvent în contact cu stăpânii lor, decât ceilalți sclavi. Ei trăiau toată ziua în casă. Cât de mare era pericolul în acest caz, ca să fi provocați. Cuvântul lui Dumnezeu ne relatează (Neemia 5) cât de aspru se purtau căpeteniile lui Israel cu frații lor sărăciți, și cât de răi erau stăpânii păgâni, chiar și grecii cei iubiți. Este cunoscut despre romani cât de nemiloși se purtau cu sclavii lor. Mulți sclavi s-au răsculat din cauza deznădejdii. Răscoala sclavului Spartacus a adus Roma la marginea decăderii. Sclavii nu erau mai mult decât unelte vii, erau posesiuni de care se dispunea după bunul plac și cu care se făcea, ce se voia.

Cât de rău trebuie să le fi fost sclavilor iudei, care aveau stăpâni păgâni! Ce greutăți trebuie să fi avut ei, atunci când nu voiau să participe la slujbele aduse idolilor, și cu cât mai mult aceasta era valabil pentru creștinii dintre iudei, căroră le scria Petru!

Viața lor era curată și morală în mijlocul unei necurății și imoralități îngrozitoare, care caracteriza păgânismul (Romani 1, 23-32). Cât de mult trebuie să fi atins comportarea lor conștiința stăpânilor lor! Dar nu este o conștiință atinsă, atâta timp cât nu ajunge la o pocăință reală înaintea lui Dumnezeu, tocmai cauza pentru a se adânci și mai mult în păcat și să urmărească cu o ură și mai mare pe aceia prin care conștiința a fost lovită? Nu era motivul pentru care iudeii au urât pe Domnul Isus, tocmai faptul că ei au recunoscut că El era fără păcat și prin aceasta conștiința lor s-a convins de propria păcătoșenie?

Cât de mult aveau de suferit credincioșii iudei de la iudeii necredincioși, ai căror sclavi erau! Cât de mult urăște un om nemântuit pe cel care îi arată greșelile! Și cu toate acestea, de cele mai multe ori acești stăpâni nu voiau să vândă pe sclavii lor creștini, deoarece în slujirea lor erau în mod obișnuit mult mai buni decât ceilalți. Este remarcabil câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu comportării sclavilor și celorlalți subordonați. În Efeseni 6, Coloseni 3, 1 Timotei 6, Tit 2 sunt atenționați, iar în epistola către Tit se prezintă un motiv concret pentru aceasta: »ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.«

Cu cât mai jos este locul pe care cineva îl ocupă în societate, cu atât mai mult are ocazia să fie un martor. Dacă creștinul este supus într-un loc în care autoritatea, căreia trebuie să i se supună, a luat naștere numai prin păcat și unde această autoritate este folosită abuziv, deseori chiar pentru a încerca interzicerea lucrării pentru Dumnezeu, cât de mult va fi revelat Domnul și puterea harului prin aceasta! Domnul Însuși a venit pe pământ ca să slujească, El a ocupat locul cel mai de jos și a fost ascultător până la moarte de cruce (Filipeni 2). El Însuși S-a făcut model pentru toți cei subordonați. Oricine Îl urmează, Îl revelează prin aceasta. Ce mărturie este aceasta înaintea lumii!

A fi supus nu este același lucru cu a asculta. Este adevărat, supunerea se arată de cele mai multe ori prin ascultare. Dar dacă un stăpân poruncește ceva care este evident împotriva vocii clare a lui Dumnezeu, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni (Faptele Apostolilor 4, 19). Dar și atunci poți să fi supus. În ce fel se poate arăta că trebuie și vrei să ascuți de Dumnezeu?

Am văzut mai înainte că »cu toată temerea« nu înseamnă frică. Aceasta exprimă desigur și atitudinea față de stăpâni: acordarea onoarei care se cuvine și bună cuviință. Dar versetul 20 arată clar, că înainte de toate este vorba, ca eu, ca slujitor, să mă tem so nu revelez fals pe Dumnezeu. Comportarea mea și atitudinea mea trebuie să arate și

stăpânilor cine este Dumnezeu. Cât de îngrozitor este gândul să prezinți o caricatură a lui Dumnezeu.

Nu este nicio virtute creștină să fi supus stăpânilor buni și binevoitori. Aceasta o pot face și cei necredincioși. Dar cei credincioși trebuie s-o facă și față de cei »greu de mulțumit« (sau răutăcioși). Cuvântul grecesc pentru „răutăcioși” se mai întâlnește în Luca 3, 5 (strâmb), Faptele Apostolilor 2, 40 (ticălos, pervers), Filipeni 2, 15 (ticălos), și aici. El caracterizează pe stăpâni nu numai ca fiind aspri, ci și ca nedrepti și capricioși, arbitrari, imprevizibili și inechitabili.

»Pentru că acesta este un har, dacă cineva, pentru cugetul (conștiința) lui față de Dumnezeu, suferă întristare, și suferă pe nedrept« (1 Petru 2, 19). Deci este un har să suferi nedreptatea și s-o suporti, cel puțin când este din pricina conștiinței față de Dumnezeu. Depinde din ce cauză cineva suferă ceva. Am văzut oameni care la exterior au suferit în tăcere cele mai grele lucruri, dar în inima lor nu au făcut așa. Au făcut așa, numai pentru că știau că dacă se vor împotrivi public vor avea parte de consecințe neplăcute. Au așteptat momentul când puteau să se răzbune, sau au fost așa de indiferenți, că nu s-au mai împotrivit.

Motivul acțiunilor unui creștin trebuie să fie Dumnezeu. Dacă conștiința lui a fost instruită de Cuvântul lui Dumnezeu, el știe că Dumnezeu ia momentan totul de la oameni, deoarece El vrea să le ofere ocazia să se pocăiască, ca astfel să devină mântuiți (Tit 2, 9-11, 1 Timotei 2, 1-7). Și Dumnezeu dorește ca noi să-L revelăm ca Dumnezeu-Mântuitorul.

Deci dacă cineva suferă pe nedrept și apoi ascultă de vocea conștiinței lui, care îi spune, că trebuie să suferă, deoarece este creștin, și din dragoste și ascultare față de Dumnezeu face așa, acesta este har. Este răspunsul în cel credincios dat harului lui Dumnezeu. În această situație este un urmaș al lui Dumnezeu, după măsura lui, și umblă în dragoste, așa cum Hristos l-a iubit (Efeseni 5, 2). Remarcabil este că apostolul Petru nu vorbește aici numai despre slujitori, ci despre credincioși în general. El nu scrie »voi«, ci, »cineva«!

Lumea numește nebunie o astfel de comportare. Ea nu vrea ca cineva să facă cu ea ce vrea el. Pentru inima firească este o mare problemă în privința aceasta. Și probabil este mult mai greu să vezi cum alții suferă pe nedrept și să suferi, în mod deosebit când nedreptatea ia un caracter religios.

Dar noi trebuie să vestim virtuțile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (versetul 9). Domnul Isus a suferit tot ce l-au făcut oamenii. Dumnezeu a suportat ca mâinile păcătoase, murdare, ale creaturii Lui să prindă pe Fiul Său, să-L maltrateze, să-L înjosească în chip îngrozitor și la urmă să-L răstignească – pe El, care a venit plin de dragoste și har la aceste creaturi, ca să le binecuvânteze. Dacă facem ce scrie apostolul, vom vesti virtuțile acestui Dumnezeu, iar Hristos va fi revelat și văzut în noi.

Apostolul Petru vorbește aici despre suferințe din pricina conștiinței. În capitolul următor vorbește despre suferințe din pricina neprihănirii și despre suferințe pentru rău (capitolul 3, 14-17) și în capitolul 4 despre suferințe împreună cu Hristos și pentru Hristos (capitolul 4, 12-16).

S-ar putea ca eu să sufăr din când în când din cauza faptelor mele rele. Dar Petru spune că aceasta nu trebuie să aibă loc niciodată. Hristos a suferit odată pentru păcate (capitolul 3, 17-18). Eu pot să sufăr din pricina conștiinței, dacă îndur nedreptățile. Eu pot să sufăr pentru dreptate, dacă refuz să fac nedreptate. Pot să sufăr pentru numele Domnului Isus, dacă mărturisesc Numele Lui și prin aceasta sunt batjocorit sau prigunit. Și eu pot să sufăr împreună cu Hristos, dacă ocup în lume împreună cu El locul lepădării, și atunci când iubesc Adunarea Sa și port grijă față de ea.

Este clar, că nu este niciun merit și nicio laudă dacă sufăr lovituri pentru lucrurile rele de care mă fac vinovat. La un creștin ar trebui să nu se întâlnească așa ceva. Apostolul numește în capitolul următor un motiv ciudat: »Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți« (1 Petru 3, 19). Aceasta a fost lucrarea lui Hristos, pentru ca să nu mai fie nicio pedeapsă pentru noi. De aceea noi să nu

suferim ca unii care au făcut răul. Dar dacă suferim, pentru că facem binele, și în niciun caz nu am oferit prilejul pentru pedeapsă și maltratare, atunci aceasta este har de la Dumnezeu.

Lumea spune că aceasta este imposibil, mai presus de puterea omenească, și totuși Dumnezeu așteaptă aceasta de la copiii Lui, și anume nu numai de la marii Lui slujitori, ci și de la cei mai neînsemnați sclavi. Dar El le dă un exemplu minunat, unde ei îl văd aplicat în practică. El le prezintă pe Fiul Său: »... care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea ... Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre« (Evrei 12, 2-3). Duhul Sfânt însă, care locuiește în noi, este puterea care ne face apti să urmăm pe Hristos în privința aceasta. Deci, este har de la Dumnezeu. Dumnezeu privește cu plăcere, căci este revelarea Lui Însuși, și anume în mijlocul unei lumi care a lepădat pe Dumnezeu și este condusă de Satana.